

မောင်ထွန်းသူ

အမေ့အိမ်

နှင့်
နိုင်ငံရပ်ခြားဝတ္ထုတိုများ
(တိယမြောက်)

ON THE WAY HOME

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

‘အမေအိမ်နှင့် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတိုများ’ ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဤစာအုပ်တွင် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၁၃)ပုဒ် ပါရှိပါသည်။ ။ အမေရိကန်၊ နော်ဝေ၊ ဟန်ဂေရီ၊ ဆွီဒင်၊ ပြင်သစ်၊ ပိုလန်၊ ယူဂိုဆလားဗီးယား၊ ရုရှားနှင့် ယစ်ဒစ်ရှ် အမျိုးသား စာရေးဆရာများ ၏ လက်ရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အမည်စုံသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။ ယင်းတို့ အနက် ကိုးပုဒ်မှာ စံပယ်ဖြူ၊ မိုးဝေ၊ မဟေသီ၊ လုံမလေးနှင့် ကလျာ စသော မဂ္ဂဇင်းများ ၌ ပါခဲ့ပြီးဖြစ်၍ လေးပုဒ်မှာ မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းတွင် မှ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းမရှိသေးပါ။ ။ ယင်း လေးပုဒ်မှာ ‘အမေအိမ်၊ ‘အချစ်ရူး၊ ‘ကာလနဂါး၊ ‘လူကြေးနန်း’တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ။

အမှန်တော့ ဤဝတ္ထုတိုများ သည် မဂ္ဂဇင်းများ သို့ ပို့မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကိုယ်နှစ်သက်ရာ နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ရွေး၍ ပြန်ဆိုထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရည်ရွယ် သည့်အတိုင်းလည်း ဤဝတ္ထုတိုများကို မဂ္ဂဇင်းများ သို့ ပို့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ‘အမေအိမ်’ (ထိုအချိန်က အိမ်အပြန်ဟု အမည်ပေးထားသည်)၊ ‘ကမ္ဘာမီးလောင်’၊ ‘ထမင်းဆိုင် နှစ်ဆိုင်’၊ ‘မိသဆိုး’နှင့် ‘လောင်းကြေး’စသော ဝတ္ထုတိုများ သည် စာပေနယ်တွင် နာမည်မရှိစဉ်က ပြန်ဆိုခဲ့သော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ။

ပထမဆုံးအကြိမ် မဂ္ဂဇင်းအချို့သို့ ပို့ခဲ့စဉ်က ‘အပယ်ခံ ဝတ္ထုတိုများ’ ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက် သွားခဲ့ရသည့် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ ။

အပယ်ခံများ ဖြစ်သွားရသည့်အတွက် မိမိစိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှ မခံစား
ခဲ့ရသော်လည်း စာမူများကို ပြန်မရသည့်အတွက်ကား ရင်မောခဲ့ရ၏။
သို့သော်လည်း ကိုယ်နှစ်သက်သော ဝတ္ထုတိုကလေးများ ဖြစ်သဖြင့် ချ
က်ချင်းလိုလိုပင် ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်မံပြန်ဆိုခဲ့သည် ။ ယင်းကဲ့သို့ အပ
င်ပန်းခံ၍ ပြန်ဆိုထားခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဤစာအုပ်တွင် ပါ
ဝင်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလျှင် မှားနိုင်မည် မထင်ပါ။

ဤဝတ္ထုတို ဆယ့်သုံးပုဒ်ထဲမှ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြ
စ်စေခဲ့သည့် ဝတ္ထုလေး ပုဒ်မှာ ကမ္ဘာမီးလောင် ဖြစ်သည် ။ ယင်းဝတ္ထုကို
မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ လာရောက်တောင်းသဖြင့် ပေးလိုက် မိခဲ့သည် ။ လာ
ရောက် တောင်းခံစဉ်က ပထမဆုံးမဂ္ဂဇင်း ထွက်သည့်လတွင် ပါမည်မ
ဟုတ်။ ဒုတိယလကျမှ ပါမည်ဟု ပြောသွားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း တက
ယ်တမ်းကျတော့ ခုနှစ်လ ရှစ်လ ကြာသည် အထိ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း
မပြုသဖြင့် ကိုယ်တိုင်သွားရသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ခဲ့ရ ၏။
လိုက်သွားပြန်တော့လည်း ချေချေငံ ချေချေငံ မရှိသဖြင့် စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရသည် ။ မဂ္ဂ
ဇင်းတိုက်မှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက "သူ့စာမူ မဂ္ဂဇင်းထဲ ထည့်တာ မ
ထည့်တာ အဓိကထားမနေနဲ့ ။ စာမူခသာ ထုပ်ပေးလိုက်"ဟု ဆိုသည် ။
သူပြောလိုက်သည့်စကားတွင် စေတနာ ပါကောင်းပါမည် ဖြစ်သော် လ
ည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ကျွန်တော် စာမူခ
ကို လက်မခံခဲ့ပါ။ ကိုယ့်စာမူ ကိုသာ သုံးလေးကြိမ်မျှ သွားရောက်ပြီး မရ
ရအောင် ပြန်ယူခဲ့သည် ။ ထိုစာမူကို စံပယ်ဖြူသို့ ပို့ခဲ့ရာ စံပယ်ဖြူက ထ
ည့်သွင်းဖော်ပြပေးခဲ့သည် ။ ဤအတွက် စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော်
များ စွာ ကျေးဇူးတင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည် ။

ဤဝတ္ထုကို အားလုံးသည် မိမိကိုယ်တိုင်က နှစ်သက်၍ မိမိ၏ စိတ်
တွင် စာဖတ်ပရိသတ်များ ကပါ နှစ်သက်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်၍ ပြန်ဆို

ခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ကြိုက်တိုင်း သူကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်သည့်သဘော ရှိပါသည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်း မတူတတ်ကြပါ။ လူသဘာဝအလျောက် အကြိုက်ချင်းမတူခြင်းကို ဇွတ်အဓမ္မ အကြိုက်ချင်းတူရမည်ဟု လုပ်ခဲ့သည် ရှိသော် ထိုအလုပ်သည် သဘာဝကို ဆန့်ကျင်သောအလုပ် ဖြစ်ဖို့ ရှိပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုတိုအားလုံးကို စာဖတ်စာရိသတ်က လက်ခံနှစ်သက်လိမ့် ဟု မယူဆရဲပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤဝတ္ထုတို ၁၃ ပုဒ်သည် ရသတစ်မျိုးစီကို ပေးစွမ်းနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ စာဖတ်ပရိသတ်များ အနေဖြင့် ဆယ့်သုံးပုဒ်စလုံးကို မကြိုက်ပေမယ့်လည်း တစ်ပုဒ် လောက်ကိုတော့ ကြိုက်ချင်ကြိုက်ကြပါလိမ့်မည်။ တစ်ပုဒ်လောက်ကို နှစ်သက်လက်ခံသည် ဆိုလျှင် ပင် မြန်မာပြန်သူအနေဖြင့် ပြန်ရကျိုးနပ်ပြီဟု ယူဆပါသည်။ ။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၈ ခု၊ ဇွန်လ ၂၇ ရက်။

လင်စတန်ဟူး

‘လူမည်း စာရေးဆရာများကြား၌ စာပေစွမ်းအား ကြီးမားလာရေးနှင့် အမေရိကန်နီဂရိုး စာပေအနုပညာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် တတ်အားသရွေ့ ပါဝင်ပြုစု ပျိုးထောင်ရေးသည် ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြုထားသည့် ရည်မှန်းချက်များ ထဲမှ တစ်ခုဖြစ်ပါသည်’ ဟု လင်စတန်ဟူးက ဤဝတ္ထုနှင့်အတူ ဖော်ပြခဲ့သည့် အမှာ စာတွင် ရေးသားခဲ့လေသည်။

လင်စတန်ဟူးသည် အမေရိကန် လူမည်း စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုကိုရေးသည့် အချိန်တွင် သူသည် ကဗျာစာအုပ် သုံးအုပ်၊ ဝတ္ထုရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တစ်အုပ်နှင့် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းများ စွာတွင် ဆောင်းပါးများ၊ ဝတ္ထုတို များ၊ ကဗျာများ နှင့် တေးဂီတ ပြဇာတ်များ အပေါ် ဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးများ လည်း ရေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း သူသည် ပြဇာတ်များ နှင့် ရေဒီယိုဇာတ်လမ်းများကိုလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ အာဖရိကနိုင်ငံသား ကဗျာဆရာများ စာအုပ်နှင့် အမေရိကန်နီဂရိုး ကဗျာဆရာများ စာအုပ်များကို လည်း ရေးသားပြုစု၍ ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

အမေ့အိမ်

ကားလ်သည် အရက်သမားတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်လောက်အောင် သောက်တတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ အရက်သောက်ခြင်းကို ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားသည့်အလုပ်ဟူ၍ သတ်မှတ်ကာ စိတ်ထဲမှ မသိုးမသန့်

ဖြစ်တတ်သူလည်း မဟုတ်ပေ။ အရက်သောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယထာဘူတကျကျ အမြင်မျိုးကို မွေးမြူနိုင်သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူလျက်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ ။

သို့သော်လည်း သူ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့သည့် သူ့အဖေသည် အရက်သမာကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟူ၍ သူ့အား အမြဲတစေ ပြောခဲ့ကြဖူး၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အရက် သောက်ခြင်းသည် မမှန်ဟူသော အယူအဆသည် ကိန်းအောင်လျက်ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အလုပ်ပိတ်ရက်များ တွင် ဝိုင်တစ်ခွက်လောက် သောက်ခြင်းနှင့် အပေါင်းအသင်းများ နှင့် ဆုံမိသည့် အခါများ တွင် ဘီယာတစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ခြင်းမှ တစ်ပါး ကျန်အချိန်များ တွင် လူသိသူသိ အမြင်ခံ အထင်ခံ အရက်ကို ဘယ်တော့မှ သောက်လေ့မရှိချေ။ သူသည် အရက် ရှောင်ကြဉ်သူ တစ်ဦးဟု သတ်မှတ်ရလောက်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိလေသည်။ ။

ကားလ်အနေဖြင့် လုံးဝအရက်မသောက်ပါဟူ၍ သူ့အမေအား ကတိပေးထားခဲ့၏။ သူသည် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့အမေကို အလွန်ချစ်သည်။ ။ သို့သော်လည်း သူ့အမေသည် သူ့အား ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရာ၌ အလွန်အမင်း အလိုလိုက်ကာ အလွန်အမင်း ယုယခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ငယ်စဉ်က များစွာ အယုအယ မခံခဲ့ရသည့်လူများ နှင့် အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင်ရသည့်အခါတိုင်း အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်လေ သည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူနေထိုင်ရာ ဆွန်းမားဗီးလ်မြို့၌ အလုပ်ကောင်းကောင်း မရနိုင်သော အခါတွင် မူ သူသည် ရှိကာဂိုမြို့သို့သွား၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရလေတော့၏။ သူသည် လစဉ် တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်တော့ အိမ်ပြန်၍ နားလေ့ရှိသည်။ ။ စနေနေ့ညနေ လေးနာရီထွက်သည့် ဘတ်စ်ကားနှ

င့် လိုက်ပါသွားပါက သူ ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အိမ်ရှေ့သို့ ညစာအမီ ရောက် သွားလေ့ရှိသည် ။ ညစာမှာ လည်း ထူး ထူးခြားခြား ဘာတစ်ခု ပါသည် မဟုတ်။ ထောပတ် နွားနို့ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်နှင့် အိမ်တွင် ဖုတ်သည့် ပေါင်မုန့်။

ညစာ စားပြီးသည့်အခါတွင် မူ အကယ်၍ နွေရာသီဖြစ်ပါက သူသည် အမေနှင့်အတူ အေးမြသာယာသော ညရိပ်ကို ခို၍ မြို့ထဲသို့သွားပြီး ဈေးဝယ်သည် ။ အကယ်၍ ဆောင်းဥတု ဖြစ်ပါမူ အိမ်နီးနားချင်း ဆောင်းဥတု ဖြစ်ပါမူ အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်သို့ သွားလည်ကာ ပေါက်ပေါက်စားလိုက်၊ သစ်သီးဖျော်ရည်သောက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက် သို့မဟုတ် မိတ်ဆွေများက သူတို့ အိမ် လာလည်သဖြင့် အိမ်ရှေ့ဧည့် ခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ အာလာပသလ္လာပ စကားစမြည် ပြောကြမည်။ ခေတ်ကောင်း သီးချင်းဓာတ်ပြားများ ဖွင့်၍ နားထောင်မည်။ နီရာဘေးစံ၊ ဘတ်ဝီလျံ ကာရူးဆိုး စသော အဆိုတော်များ ၏ ဓာတ်ပြားများ ဖြစ်သည် ။ တခြား လူများကတော့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ စွာကတည်းက ထို ဓာတ်ပြားများကို လွှင့်ပစ်ကြပြီ။ မေ့လည်း မေ့သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ ၏ အိမ်တွင်းဧည့်ခံပွဲလေးသည် ရှေးအလွန်ဆန်သည် ။ ရယ်စရာလည်း ကောင်းသည် ။ ရှိကာဂို မြို့ရှိ သူရုံးမှ သူငယ်ချင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော ရမ်အရက် ဖောဖောသီသီ သုံးကြသည့် ပါတီပွဲများ နှင့်ကတော့ လုံးဝမတူ။ အလွန် ခြားနားသည် ။

ကားလ်သည် သူ့အမေကိုသာမက သူ့ကိုယ်သူပါ အရက်မသောက်ဟု ကတိပြုထားသည် ။ သို့သော်လည်း ဤနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ တော့ သူသည် ကလတ်ခ်လင်းပေါ်ရှိရာ အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် တွင်းမှ ကောင်တာရှေ့၌ ရပ်ကာ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတစ်စွန်း နှုတ်မှ ထွက်သွားသည်

"ဝိုင်တစ်လုံးပေးပါ"

"ဘာဝိုင်လဲ"ဟု အရောင်းစာရေးက ခပ်ရိုင်းရိုင်း လေသံဖြင့် မေးသည် ။

"ဟိုဟာ"

ကားလ်က နောက်ဘက်စင်၏ အလယ်တွင် တန်းစီ၍ တင်ထားသော အဝါရောင် ပုလင်း အရည်များကို လက်ညှိုးသည် ပုလင်းအဝါများ ဆီသို့ အမှတ်တမဲ့ ထိုးပြမိခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် ထို ဝိုင်ပုလင်းများ၏ အမည်ကိုလည်း မသိ။ တံဆိပ်ကိုလည်း မသိ။

"အဲဒါ ဝိုင်အချို့တွေ"ဟု စာရေးက ပြောသည် ။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ရပါတယ်"ဟု ကားလ်က ပြောသည် ။ သူသည် ဝိုင်ပုလင်းကို ယူပြီး ဆိုင်ထဲမှ အမြန်ထွက်သွားလိုစိတ် ပြင်းပြလျက်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

စာရေးက ပုလင်းကို စက္ကူနှင့်ထုပ်၍ အကြွေအမ်းပြီးသော် ဝယ်သူ နောက်တစ်ဦးဘက် လှည့်သွားသည် ။ ကားလ်က ဝိုင်ပုလင်းကို ဆွဲယူပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာသည် ။ သူသည် လမ်းကို ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သည် ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လျှောက် သူ့အခန်း ပြန်ရောက်ဖို့ အတွက် အချိန်ကြာကြာ မလျှောက်လိုက်ရပေ။ အရက်သောက်ဖို့ အတွက် ဘယ်တုန်းကမှ ဤမျှလောက် နောက်တွန့်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။ အခုလောက် နောက်တွန့်နေမည် ဆိုပါမူ သူ့အနေဖြင့် ဘားတစ်ခုခုတွင် ဝင်သောက်ခဲ့ဖို့ ကောင်း၏။ တစ်လမ်းလုံး ဘားအများ အပြားကို သူဖြတ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော်လည်း ယခင်ယခင်က ဘားများ တွင် ဝင်၍ အရက်သောက်တတ်သော အလေ့အထ သူ့မှာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အခန်းသို့ပင် ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

အခန်းပေါင်း အမြောက်အမြား ဖွဲ့ထားသည့် အိမ်အိုကြီးထဲတွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။ အောက်ထပ် ခန်းမကြီးထဲတွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ သူသည် တက္ကသိုလ် မြည်လျက်ရှိသော လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့၏။ အခန်းငှားအားလုံးသည် အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်နေကြသည်။ ထိုနေ့ည အင်္ဂါနေ့။ အကယ်၍ သာ ထိုနေ့မွန်းတည့်အချိန်က သူ့အမေ ရုတ်တရက် နေမကောင်း ဖြစ်သဖြင့် အိမ်သို့အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါ ဟူသော ကြွေးနန်းသာ သူ့အလုပ်ဌာနရုံးသို့ ရောက်မလာ ခဲ့လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အလုပ်ခွင်၌ ရှိနေလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူသိထားသည်။ အခုမှ တစ်နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ မြန်မြန်လိုက်သွားနိုင်အောင်တော့ အသင့်ပြင်ထားဖို့ လို၏။ သို့သော်လည်း အရက်ကလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်လိုက်ချင်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ယောက်ျားများသည် သူတို့ ၏ အာရုံကြောများ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေစေရန်အတွက် အရက်သောက်ဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ တော့ သူတို့ သည် ဘရန်ဒီ သောက်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် လည်း ဘရန်ဒီက သူနှင့်မတည့်။

ဘရန်ဒီသောက်လျှင် သူနေမကောင်း ဖြစ်ချင်သည်။ ဝိုင်ကတော့ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး၊ ပြီးတော့ ဝိုင်က ဘရန်ဒီလောက်မပြင်း။

အခန်းထဲရောက်သည့်အခါ သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုတ်ကိုချွတ်ပြီး ဗီရိုထဲ မထည့်ခင် ဝိုင်ပုလင်း စက္ကူပတ်ကို ခွာ၍ အဖုံးကိုဖွင့်သည်။

ထို့နောက် သူသည် မှန်တင်ခုံပေါ်၌ တင်ထားသည့် ဖန်ခွက်ထဲ သူ့သွားပွတ်တံကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်လောင်းထည့်သည်။ အကယ်၍ များ သူ့အမေ သေပြီဆိုပါက သူ သည် လိုအတွေး သူ့ခေါင်းမဝင်အောင် အားထုတ်သည်။

"အမေ အဲသလိုတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ "ဟု ဆုတောင်းသည့်။ သူသည် ဖန်ခွက်ထဲမှ ဝိုင်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ လိုက်လေသည် ။

သူသည် အသက်ရှူပြန်၍ မှန်လာစေရန် အိပ်ရာပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက် ၏။ လှေကားကို တက်လာစဉ်က အခုလောက် အသက်ရှူမမှား၊ သို့ သော်လည်း အခုကျတော့ သူ့နှလုံးသည် လျင်မြန်စွာ ခုန်လျက်ရှိ၏။ သူ့န ဖူးတွင် လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ စို့လာသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီများကိုချွတ်ပြီး မျက်နှာသစ်ရန် ပြင်သည် ။

သို့သော်လည်း မျက်နှာသစ်၍ မဖြစ်သေး၊ သူ့ပစ္စည်းများကို အရင် ဆုံး သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးမှ ဖြစ်မည်။ သူ့အမေအတွက် အတွေးတစ်ခု ဖျတ် ခနဲ ဝင်လာသည် ။ သူ့အမေအတွက် ဘာလက်ဆောင်မှ မဝယ်ရသေး။ သို့သော်လည်း ထိုအတွေးကို ဆုံးအောင်မတွေး၊ ယနေ့သည် စနေနေ့မ ဟုတ်။ သူအိမ်ပြန်တော့ ရှိသော လစဉ် စနေနေ့များ ထဲမှ စနေတစ်ရက် မဟုတ်။ ယနေ့သည် အင်္ဂါနေ့။ ပုံမှန် ဖြစ်နေသော ကြေးနန်းစာသည် သူ့ အိပ်ကပ်ထဲတွင် ရှိနေသည် ။ "မင့်အမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေ သည် ။ အိမ်ကို အမြန်ပြန်ခဲ့ပါ"

ပျန်နှင့် နယ်လီရော့စစ်တာတို့ သည် သူ ကလေးဘဝကတည်းက အ တူနေလာကြသည့် အိမ်နီး နားချင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ အနေဖြင့် သူ့အား မ လိုအပ်ဘဲနှင့်တော့ အခုလို ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်အောင် လုပ်လိမ့် မည်မဟုတ်။ သူ့အမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည် မှာ မှန်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် အမေအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုခု ယူသွားရန် စဉ်းစားနေဖို့ မလို။ သူသည် အဝတ်အစား ထည့်သည့် သေတ္တာကို ထုတ်ရန် ဗီရိုဆီသို့ သွားသည် ။ သို့သော်လည်း သူ့လက်များ သည် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိပေ။ ပ ယင်းရောင်ထနေသော ဝိုင်အရက်ပုလင်းသည် သူ့ဘေးမှ မှန်တင်ပုံပေါ်

၌ ရှိနေသည်။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ချိုမြသော အရသာကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ။

အခန်းထဲတွင် မည်သူမျှမရှိ။ တစ်အိမ်လုံးတွင် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးမှ တစ်ပါး တခြားမည်သူမျှ ရှိလိမ့်မည် မထင်။ တကယ်တော့ သူ ခံစားနေရသည့်ဒုက္ခကို ဖွင့်ပြောစရာလူသည် ရှိကာရှိမြို့တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိသည် မဟုတ်။

ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမည့် အမေတစ်ယောက်။ ရသည့်လစာက နည်းနည်း။ အခန်းခ၊ စီးပွားရေးကောလိပ်တွင် တက်နေသည့် သင်တန်းစရိတ်၊ စာအုပ်ဖိုး အားလုံးပေါင်းလိုက်တော့ ကုန်ကျစရိတ် အများကြီး၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရှာဖို့ ၊ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေများ နှင့် အပြင်ထွက် နှင့် အပြင်ထွက်ဖို့ အချိန်များများ စားစားမရှိ။ ရှိကာဂိုလို မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် သူ့လို လူငယ် တစ်ယောက်အဖို့ အသိမိတ်ဆွေရနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ခက်ခဲလွန်းလှချေသည်။ ။

ကားလ်သည် ဝိုင်ကို ဖန်ခွက်နှင့် အပြည့်ထည့်၍ သောက်ပြန်သည်။ ။ ထို့နောက် ဗီရိုကိုဖွင့်၍ အပေါ်ဆုံးထပ်မှ ဘီး၊ မှန်၊ ပေါင်ဒါ စသော ကိုယ်သုံးပစ္စည်း အတိုအထွာများကို ထုတ်ယူပြီး အိပ်ရာပေါ် ချထားလိုက်သည်။ ။ ဒုတိယထပ်မှ ရုပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်ကို ထုတ်သည်။ ။ သုံးထည်လောက် ယူသွားရလျှင် ပို၍ ကောင်းမည်ထင်၏။ သို့မဟုတ် လေးထည်။ အခုသွားရမည့်ခရီးမှာ သီတင်းပတ် အလုပ်နားရက်တွင် သွားသည့် သွားနေကျ ခရီးမဟုတ်။ အဝတ်အစားကို ပိုထည့်သွားလျှင် ကောင်းမည်ဟု ထင်သည်။ ။ အကယ်၍ သူ့အမေ၏ ရောဂါသည် တာရှည်နေခဲ့ပါမူ သူသည် သီတင်းတစ်ပတ် သို့မဟုတ် တစ်ပတ်ထက်ပို၍ နေချင်နေရလိမ့်မည်။ သူ၏ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုပါ ယူသွားလျှင် ကောင်းလေမလား။ အကယ်၍ အမေသည် -

ဤအတွေးသည် သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းနှင့် တစ်ချက် ဆောင့်ထိုးလိုက်သည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သူသည် တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။

"တောင့်ထားစမ်းပါကွာ" သူ့အသံက တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍ အားပေးသည်။ သူသည် မှန်ထဲတွင် တင်လျက်ရှိသော သူ၏ အညိုရောင်မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ "ယောက်ျားပီသစမ်း ပါကွာ"

သူသည် ဝိုင်ကို ဖန်ခွက်နှင့် အပြည့်ထပ်ထည့်ကာ မရပ်မနားဘဲ မော့ပြန်သည်။ ။ ဘယ်တုန်း ကမှ ဝိုင်အရက်ကို အခုလောက်များများ မသောက်ခဲ့ဖူး၊ အခု သောက်ပြန်တော့လည်း ပူပူရှရှ၊ ချိုမြမြနှင့် အရသာရှိပါတိ။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို နောက်သို့ လွှဲ၍ ပစ်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်တွင် သူ့အရပ် ပိုရှည်လာသည် ဟု ထင်သည်။ သူ့ခေါင်းသည် အပေါ်မျက်နှာကြက်နှင့်ပင် ထိလုထိခင် ဖြစ်လာသလို ခံစားရ၏။ ထို့နောက် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲ၌ ပြန်ကြည့်ကာ သီချင်းဆိုသည်။ ။ သူဆိုသည့်သီချင်းမှာ အစလည်း မရှိ။ အဆုံး လည်း မပါ။ အမှတ်မထင် ဆိုလိုက်မိသည့် အပိုဒ်ကိုပင် ထပ်ခါတလဲလဲ ဆိုနေသည်။ ။

ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ ရေချိုးခန်း ဝတ်ရုံကြီးကို ယူဝတ်သည်။ ။ ပုလင်းထဲမှ ဝိုင်ကို ဖင်ကပ်ပင်မကျန်အောင် စစ်ထည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ခန်းမကြီးထဲမှ ဖြတ်ပြီးရေခန်း ဆီသို့ ရေချိုးခန်းဆီသို့ သွားသည်။ ။

သီချင်းဆိုကတော့ မရပ်။ ရေဘုံဘိုင်ကိုဖွင့်၍ ရေချိုးခွက်ကြီး ပြည့်သွားအောင် ရေဖြည့်ပြီး အထဲဝင်ထိုင်သည်။ ။ ရေချိုးခွက်ကြီးထဲ ရေမှာ

လည်း ပိုင်အရက်လိုပင် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှသည် ။ သူသည် ရေစိမ်း
နေရခြင်းတွင် အရသာတွေ့လျက်ရှိ၏။ သူ့အမေ၏ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ
ထောင့်နှစ် ထောင့်မှ မြက်ပင်များ ထူထပ်သည့် ကုန်းစောင်းလေးတစ်ခု။
ထိုနေရာကို သတိရနေသည် ။ သူငယ်စဉ်က မက်မုံသီးရောင် ပေါက်နေ
သော နီဂရီးကပြားမလေး တစ်ယောက်နှင့် ကစားခဲ့ဖူးသည့် နေရာ။ အ
မေက အိမ်ထဲမှ ထွက် လာပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လူချင်းခွဲလိုက်သည်
။ မိကောင်းဖခင်မှ ပေါက်ဖွားလာသော ကလေးမဟုတ်ဟု ဆိုကာ ကော
င်မလေးကို အမေက နှင်ထုတ်သည် ။ အခုတော့ သူ အရွယ်ရောက်နေပြီ
။ သူကြိုက်ရာ ကောင်မလေးနှင့်တွဲမည်။ သူ့အမေ ဘယ်တော့မှ ဝင်ရှုပ်
၍ ရလိမ့်မည်မဟုတ်။

ကားလ်သည် ရေချိုးခွက်ကြီးထဲ လှဲနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သ
ည် ။ ရေကိုခပ်၍ သူ့ကျော နှင့် ခေါင်းကို လောင်းသည် ။ မူးနေပြီလား။
ဘာဖြစ်တာလဲ။ မင်းဘာဖြစ်နေတာတုံး။ မင့် အမေအပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ
တွေးနေရသလား။ သူ အခုဆိုရင် အသက်ငင်ချင် ငင်နေမှာ ။ ဒီမှာ
ငါပြောမယ်၊ မင်း နားထောင်။ လေးနာရီ ဘတ်စကားကို မမိရင် မဖြစ်
ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။ အိမ်ပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးခါမှ သူ မူး
နေသည် ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ထုံလာသည် ။ သူ့နှလုံးအခုန်သည် မြန်လာ
သည် ။ နှလုံးခုန် မြန်လွန်းအားကြီးသဖြင့် အသက်ကို မှန်မှန် ပြန်ရှူနိုင်
စေရန် ရေချိုးခွက်ထဲ ပြန်လှဲပြီး သူ့ခေါင်းကိုဖော်၍ တစ်ကိုယ်လုံး
ရေနွေးနှင့် ပြန်စိမ်နေရလေသည် ။

အခုလို ရေနွေးထဲ၌ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လဲလျောင်းနေရခြင်းသည် အရ
ရှိလှ၏။ ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်နှင့် နားအေးပါးအေး ရှိသည် ။ အင်္ဂါနေ့။ လူ
တိုင်း အလုပ်ခွင်၌ အလုပ်လုပ်နေကြသည် ။ ကားလ်အင်ဒါဆင်ဟု ခေါ်
သည့်သူကတော့ ရေချိုးခွက်ကြီးထဲ၌ ရေနွေးစိမ်လျက် ရှိသည် ။

စစ်ကြီးပြီး သည့်နောက် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ငွေကြေး အနည်း အကျဉ်း စုမိချင် စုမိမည်။ အိမ်သုံးစရိတ် ကလည်း များများ စားစား ကုန်စရာ မရှိပါက ကားဝယ်နိုင်မည်။ နွေးဦးပေါက်ရာသီ ဝင်လာ၍ နှင်းဆီ ပန်းတွေ ဖူးကြပွင့်ကြ လေယူရာတိမ်း၍ ယိမ်းနွဲ့ကြပြီဆိုလျှင် ထိုကားနှင့် မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တင်၍ ...။

သူ့အသံသည် မဆိုးလှ။ စောစောက သူ သီချင်းဆိုခဲ့၏။ နှင်းဆီပန်းတွေ အကြောင်း။ သီးချင်းသံနှင့်အတူ ထွက်လာနေသည့် ဝိုင်နံ့သည် ချိုမွှေးလှပါတိ။ သူသည် လဲ့နေရာမှ ထရပ်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သီချင်းကို အားရပါးရ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျယ်လောင်စွာ ဆိုပြန်သည် ။ ရုတ်တရက် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံတစ်ချက် ။

"အထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ" အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး၏ အသံဖြစ်သည် ။ သူ သီချင်းတကြော် ကြော် ဟစ်နေသည် ကို အောက်ထပ်မှ အဘွားကြီးက ကြားဟန်တူ၏။

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မစွက်ဒိုင်းယား။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ သီချင်းဆိုချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ ဆိုနေတာ "

"အင်ဒါဆင်လား။ အလုပ်ချိန်ကြီးမှာ မင်းက အိမ်ပြန်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ကျွန်တော် အမေ့ဆီ ပြန်မလို့ ။ အမေ နေလို့ ..."

"မင်းအသံကတော့ မိုးဆွေငှက်တစ်ကောင်လို မြူးကြွနေတာပဲ။ ငါဖြင့် တွေးလို့ တောင် မရ"

အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည့် အဘွားကြီး၏ ခြေသံများကို သူ

ကြားနေရလေသည်။ ။

"အမေနေလို့ " သူ၏ ခေါင်းသည် ရီဝေမူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသည်။ ။ "ငါ့အမေရဲ့ " သူ့မျက်လုံးများ သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပူလာသည်။ ။ ရေချိုးခွက်ထဲမှ အပြင်သို့ထွက်နေသည့် အတွက် တစ်ဖက်နံရံကို လက်နှင့်ထောက်၍ အပြင်သို့ထွက်ရသည့်အတွက် တစ်ဖက်နံရံကို လက်နှင့် ထောက်၍ အားပြုသည်။ ။ မူးနေပြီ။ သူ့အခြေအနေကတော့ ဒါပဲ ဖြစ်၏။ မူးနေပြီ။

သူသည် ခန်းမကို ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ဖြတ်လျှောက်သည်။ ။ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးကြားတွင် မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ ။ သူ့လက်များကို အပေါ်သို့ တန်းလိုက်ပြီး ခုတင် သံတိုင်များကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ။ ရှက်စိတ်သည် သူ့အား ဖိစီးလျက် ရှိလေသည်။ ။

ဦးခေါင်းကို ခေါင်းအုံးများကြားတွင် မြှုပ်နှံထားသဖြင့် အားလုံး မှောင်မိုက်နေသည်။ ။ သူ့အမေ မြောများ နေသလား၊ မဖြစ်နိုင်။ ။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ သို့သော်လည်း သူကတော့ မူးနေသည် မှာ အမှန်။ အမှောင်ထုထဲတွင် သူ့အမေ၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူငယ်ငယ်တုန်းကလို သူ့ခေါင်းပေါ် တင်ထားသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ။ ပြီးတော့ အမေ့အသံက စကားပြောလျက်ရှိသည်။ ။ "ချစ်စရာ ကောင်းအောင် နေစမ်းပါ ကားလ်ရယ်၊ လူကောင်းလေးဖြစ်အောင်နေပါ။ သန့်ရှင်းအောင် လည်း နေ။ အမေက မင်းကိုချစ်တယ်။ မင်းကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေတာ ချစ်အောင်နေနော် ။ အိမ်မှာ အမေ ဆုံးမသမျှကို မမေ့နဲ့ ။ အမြဲသတိရ"

ထို့နောက် သူစောစောက ဆိုခဲ့သော သီချင်းထဲမှ နှင်းဆီပန်းများ နှင့် သူသောက်ထားသည့် ဝိုင်သည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် တလည်လည် ဖြစ်စ ပြု

လာသည်။ ။ သူ့အမေကို သူသစ္စာဖောက်မိပြီ ဟူသော အတွေး၊ သာယာသော နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် အသားညိုချော ကောင်မလေးများကို တင်၍ မော်တော်ကားနှင့် လည်လိုက်မည်ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် ခုတင်ဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ချိတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းမှ အဝါရောင် ကြေးနန်းစာရွက်တို့ သည် ရုတ်တရက် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကာ သူ့ခေါင်းထဲ၌ တစ်ရစ်ပတ်ပတ် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ။

သို့သော်လည်း သူ မျက်လုံးများကို တအားမှိတ်လိုက်သည့်အခါ ထိုအရာအားလုံးသည် ဆက်၍ ပေါ်မလာတော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။ ။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ခေါင်းအုံးများကြားသို့ တိုး၍ တိုး၍ ဖိကပ် မြှုပ်နှံထားသည်။ ။ ပြီးတော့ ငြိမ်သက်နေသည်။ ။ မှောင်နေသော်လည်း နွေးနွေးထွေးထွေးတော့ ရှိ၏။ အခန်းထဲတွင် စောစောကထက် တိတ်ဆိတ်လာသည်။ ။ ပို၍ ပို၍ မှောင်လာသည်။ ။ အလွန် ရှည်လျားလှသော အချိန်တစ်ချိန် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသည်။ ။ အမှောင်ထုနှင့် ငြိမ်သက်ခြင်း။ ပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းခြင်း။

"မစ္စတာ အင်ဒါဆင်၊ ဟေး... အင်ဒါဆင်"

အမှောင်ထုအတွင်း အလွန်ဝေးကွာသော အရပ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံ။ ထို့နောက် အသံက နီးလာသည်။ ။ သို့သော်လည်း အလှမ်းဝေးနေသေးသလိုရှိဆဲ။ ထို့နောက် တံခါးခေါက်သံ။

"အင်ဒါဆင်၊ အသံက ပို၍ နီး လာပြီး ပို၍ ကြည်လင် ပြတ်သားလာသည်။ ။ တံခါးပွင့်သွား သည်။ ။ အခန်းတွင်းသို့ အလင်းရောင် ခုန်ဝင်လာသည်။ ။ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ပခုံးကို လာ၍ လှုပ်သည်။ ။ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။ သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသည့် မစ္စကီဒိုင်းယား၏ အရိပ်

မည်းမည်း။

"အင်ဒါဆင်၊ မင်း မူးနေသလား"

"မမူးပါဘူး မစ္စကီဒိုင်းယား"အိမ်မှုနံရံမှားသံဖြင့် ပြန်အဖြေပေးသည် ။ သူ့အား အပေါ်မှ မိုး၍ ကြည့်နေသော အိမ်ရှင်မကြီး၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ ကြည့်နေသည် ။ မိန်းမကြီးဖွင့်လိုက်သော လျှပ်စစ်မီးလုံးမှ အရောင်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများ သည် ကျိန်းစပ်လျက် ရှိကြ၏။

"အင်ဒါဆင်၊ အောက်ထပ် ခန်းမကြီးထဲမှ မင့်အတွက် အဝေးဖုန်းလာနေတယ် ထတော့။ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ တပ်လေ။ မြန်မြန် ဆင်းသွားပြီး နားထောင်ဦး။ ငါ အောက်ကနေပြီး အော်ခေါ်နေတာ ငါးမိနစ်လောက်ရှိပြီ။

ကားလ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည် ။ "ဘယ်နှနာရီလောက်ရှိပြီလဲ"အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးက တံခါးဝမှ ရပ်၍ ပြန်ပြောသည် ။

"ခြောက်နာရီခွဲ၊ ခုမှ ခုနှစ်နာရီလောက်တော့ ရှိပြီ"

"ခုနှစ်နာရီ"

ကားလ်က ရေရွတ်သည် ။

"ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကား မမီတော့ဘူး"

"ဘာ ဘတ်စ်လဲ"

"လေးနာရီဘတ်စ်"

"ဒါ ဆိုရင်တော့ မင်း မမီတော့ဘူး"ဟု မိန်းမကြီးက ပြန်ပြောသည် ။
"အရက်နဲ့ အချိန်စာရင်း ကို မရောစေနဲ့ ကွယံ။ အခု ဖုန်းခေါ်နေတာ မင့်

အမေ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်" စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် မိန်းမကြီးသည် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် တံခါးသည် ပွင့်ကျန်ခဲ့လေသည်။

တယ်လီဖုန်း၊ ကားလ်သည် အိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထသည်။ သူ့ခေါင်းသည် ရီဝေဝေ မူးနောက် နောက်။ သူ့ခြေထောက်များ သည် မခိုင်တခိုင်။ သူသည် ဝတ်ထားသည့် ရေချိုးခန်း ဝတ်လုံကြီးကို တင်းသွားအောင် ဆွဲစေ့ကာ လှေကားမှ အပြေးအလွှားဆင်းသည်။ တယ်လီဖုန်း လာနေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ သည် အားယုတ်သွားသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ သူသည် သူ့အမေအား အရက်မသောက်ပါဟု ကတိပေးခဲ့၏။ အမေက သူ့ကို အဖေအကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ သူ့တော့ သူ့အဖေကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိပေ။ သူ့အဖေ သေဆုံးသွားသည် မှာ ကြာပြီ။ အခုတော့ သူ့အမေ သည် ...

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ခုနှစ်နာရီထိုးလောက်ဆိုလျှင် သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သင့်ပြီ။ အမေအိပ်ရာဘေး တွင် ထိုင်၍ အမေ့လက်ကို ကိုင်ထားသင့်ပြီ။ သူ့ အိမ်ပြန်ရောက်သင့်သည် မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလောက်ကတည်းက မဟုတ်ပါလား။ အခုလောက်ဆိုလျှင်တော့ အမေသည် ...

သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ သူ့အသံသည် အက်ကွဲနေသည်။ ကြောက်စိတ် ဖြင့် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်။

"ဟဲလို ဟုတ်တယ်။ အခုပြောနေတာ ကားလ် ဟုတ်ပါတယ် မစ္စက် ရှော့စစ်တာ"

"ကားလ် မင်း ခြောက်နာရီဆိုက်တဲ့ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပါသွားလိမ့်မယ် ထင်လို့ တို့ မျှော်နေကြ တယ်။ ငါ့ယောက်ျား ကားဆိပ်အထိ သူ့ကားနဲ့ ထွက်သွားပြီး ကြိုနေတာ၊ ဒီမှာ ကားလ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မစ္စက်ရော့စစ်တာ"

"မင့် အမေလေ"

"ပြောပါ၊ မစ္စက်ရော့စစ်တာ"

"မင်းအမေ ခုနပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်။ မင်း လောလောဆယ် ထွက်မလာဖြစ်သေးလည်း ကြိုပြီး သိထားရအောင်လို့၊ ထင်တာက... မင်း"

တဒဂံတော့ဖြင့် မစ္စက်ရော့စစ်တာ ပြောနေမျှကို မကြား။ ထို့နောက်မှ သူ့အား မေးခွန်းတစ်ခု မေးနေခြင်းဖြစ်သည် ကို သတိထားမိသည် ။ မစ္စက်ရော့စစ်တာက ထိုမေးခွန်းကိုပင် ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်မေးနေသည် ။

"ငါ့ဂျယ်ရီကို ကနေ့ညကားနဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်။ မင်းကို ခေါ်ဖို့ ပေါ့။ မနက်ဖြန်မနက်အထိ ဘတ်စ်ကား မလာတော့ဘူးဆိုတော့ အဲသလိုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ ငါ အဲသလိုလုပ်ရင် မင်း သဘောကျရဲ့ လားဟင်"

"အဲသလိုပဲ လုပ်ပေးရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ မစ္စက်ရော့စစ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ်။ နေဦး နားထောင်ပါဦး။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မလာခင် လုပ်စရာကလေးတွေ နှစ်ခု သုံးခု လောက် ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘဏ်ကို အရင်သွားမယ်။ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်မနက် စောစောပဲပေါ့ မစ္စက်ရော့စစ်တာ။ ကျွန်တော်အိမ်ကို ဆက်ဆက်ရောက်ပါမယ်။ စိတ်ချပါ"

"ငါတို့ ဟာ မင်းတို့ သားအမိရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေပါ။ မိတ်ဆွေတွေလည်း မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်လား။ တို့ များ ရဲ့ အိမ်ဟာ မင်းအိမ်ပါပဲကွယ်။ မင်းလာရင် အိမ်ကို တန်းလာခဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မစ္စက်ရော့စစ်တာ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ လာပါမယ်"

ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်"

သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးတက်ကာ အဝတ်အစားများကို ထုတ်၍ ထည့်သည်။ သူ အမြန်ဆုံး ထွက်မှ ဖြစ်မည်။ အမြန်ဆုံးထွက်ပါမှ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လျက်ရှိ၏။ သူလည် ချောင်းသည် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဝိုင်ပုလင်းကို ကောက်ယူပြီး အပေါ်မှ ကပ်ထားသည့် စာရွက်ကို ဖတ်သည်။ ။ ဝိုင်ကတော့ ဝိုင်ကောင်း။ ပူပူရူရူနှင့် သောက်လို့ အဝင်မဆိုး။ အိမ်ရှင်မကြီး ပြန်မရောက်ခင် မြန်မြန်လုပ်မှ ။ မြန်မြန် မြန်မြန်။ သို့မှ သာလျှင် သူ ဘာကြောင့် အရေးတကြီး ထွက်သွားသည် ကို မိန်းမကြီး နားမလည်ဘဲ ကျန်ခဲ့မည်။ ငါ့အမေ သူတစ်ယောက်တည်း သေရတာ များ လား။ သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကို အမြန် ကောက်ဝတ်ပြီး လှေကားမှ အပြေးဆင်းသည်။ ။ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ လမ်းမီးများ သည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ မှေးမှိန်သည် ဟု ထင်မိသည်။ ။ "အမေတစ်ယောက်တည်း သေရတာလား"လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင် အရက်ဘား တစ်ခု။ မီးရောင်မှုန်ဝါးဝါး။ အရင်ကတော့ ဤဘားထဲကို သူ မဝင်ဖူးခဲ့။ ဒီတစ်ကြိမ်ကျတော့ သူဝင်ခဲ့ သည်။ ။ တစ်ယောက်တည်း သူသောက်ချင်သလောက် သောက်နိုင်ပြီ။ တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ အမေ တစ်ယောက်တည်း သေရတာလား။

အရက်ဘားသည် မှုန်ကုပ်ကုပ် နိုင်လွန်းလှ၏။ စပါးကျီတစ်လုံးနှင့် တူလှသည်။ ။ ငါးဆင့်တန် ဓာတ်ပြားစက်အသံ ခပ်ကြောင်ကြောင့်ဖြင့် ခေတ်ပေါ်တေးတစ်ပုဒ် ထွက်လာလျက်ရှိသည်။ ။ အသားညိုညို အမျိုးအသမီးတစ်ယောက်သည် စက်အနီးတွင် ရပ်ကာ သီချင်းကို လိုက်၍ ဆိုလျက် ရှိ၏။ မည်းနက်သော ဆံစများ သည် အဖြူရောင်ဦးထုပ်အောက်အပြင်သို့ အခွေလိုက် အလိပ်လိုက် ကျလျက်

ရှိလေသည်။ ။

ကားလ်သည် အရက်ကောင်တာသို့ သွားသည်။ ။

"ဘာသောက်မလဲ"အရက်သမားက သူ့ပခုံးထက်မှ အဝတ်ကို ကောင်တာပေါ်ချလိုက်ပြီး မေးသည်။ ။

"အရက်တစ်ခွက်"ဟု ကားလ်က ပြောသည်။ ။

"ဝီစကီလား"

"အင်း"

"မင်း နှစ်ခွက်မဝယ်နိုင်ဘူးလား" ဆံပင်အခွေလိုက် အလိပ်လိုက် ထနေသော အမျိုးသမီးက မေးသည်။ ။

"ရပါတယ်"ဟု ကားလ်သည် ပြန်ပြောသည်။ ။ "နှစ်ခွက်လုပ်ပါ"

"မင်း ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ "ဟု အမျိုးသမီးက တအံ့တသြ ရေရွတ်သည်။ ။

"အေးလို့ "

"မင်းသောက်လာတယ် မဟုတ်လား"ဟု အမျိုးသမီးက သူ့ဘေးတွင် လာရပ်ပြီး မေးပြန် သည်။ ။ "ဒါပေမဲ့ အနံ့က ဝီစကီတော့ မဟုတ်ဘူး "

ဝီစကီ မဟုတ်ဘူး ဟု ကားလ်က ပြောသည်။ ။ "ဝိုင်"

"အအိုး... မင်း အရက်သောက်တာ ရောသောက်နေသလား။ ဒါပေမဲ့ မပူနဲ့ ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းသောက်လာတဲ့ ဝိုင်နဲ့ ဝီစကီ ရောမိပြီး မင်း ဒေါင်းသွားရင် မငဲ့ကိုငါ အိမ်ခေါ် သွားမယ်"

"အိမ်ကို"ကားလ်က သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်လေ"ဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည် ။ "အိမ်ကိုပေါ့။ ငါနဲ့ အတူတူပြန်မယ်။ မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်း။ အိမ်ကို"

အမျိုးသမီးက သူ့လက်ကို ကားလ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည် ။

"အိမ်"ကားလ်က ရေရွတ်သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ အိမ်"

"အိမ်"ကားလ်က နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ရေရွတ်သည် ။ ကျိတ်၍ ငိုကြွေးလိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့် လှုပ်လာသည် ။ "အိမ်"ဟူသော စကားလုံးသည် ပီပီသသ ထွက်မလား။ ငိုရှိုက်သံနှင့်အတူ လည်ချောင်းထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားသည် ။ သူသည် ကောင်တာပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ပေါ်၌ မှောက်ကာ ရှိုက်ကြီး တငင် ငိုချ လိုက်လေ၏။ အရက်ရောင်းသမားနှင့် အမျိုးသမီးတို့ သည် ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာဖြင့် ကားလ် အား ငေးကြည့်နေသည် ။

ထို့နောက် အမျိုးသမီး အလွန်နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသောလေသံဖြင့် ချော့ချော့မော့မော့ ပြောသည် ။ "မင်း မူးနေပြီ ချာတိတ်၊ ကဲ လာ။ သွားကြမယ်။ ယောက်ျားပဲကွာ။ တောင့်ထားမှ ပေါ့။ ငါ မင့်ကို အိမ်ခေါ်သွားပါ့မယ်။ တကယ်လို့ မင်းအနေနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ချင်တဲ့ စိတ် သိပ်ရှိနေရင် ငါက အိမ်ကို ခေါ်သွားလို့ ရပါတယ်။ ငဲ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဖြစ်ဖို့ တောင် မလိုပါဘူး"

One The Way Home

By Langston Hughes